

ening – dog med den væsentlige undtagelse, at dette ikke gælder, hvis lønmodtageren ved ansættelsen var bekendt med, at arbejdsgiveren stillede medlemskab af en bestemt forening som betingelse for beskæftigelse i virksomheden.

Lønmodtageren har i teorien frihed til at sige nej til et job, hvis han eller hun ikke vil være medlem af en bestemt fagforening. Men konsekvensen bliver, at lønmodtageren ikke får tilbudt arbejde, og dermed diskrimineres den lønmodtager, der ikke vil være medlem af en bestemt fagforening, i forhold til andre lønmodtagere.

Selv om der inden for det offentlige arbejdsmarked er forbud mod forskelsbehandling som følge af medlemskab af en bestemt fagforening, er der eksempler på, at personer, der ikke har været medlem af den rette fagforening, er blevet diskrimineret ved tildeling af lokallønpułjer. Også dette er Kristeligt Folkeparti imod.

Der kan også findes eksempler på manglende organisationsfrihed for arbejdsgivere. Der har været flere eksempler på, at fagforeninger har igangsat konflikter over for uorganiserede arbejdsgivere, hvilket i praksis har afskåret arbejdsgiveren fra at drive sin virksomhed. Også denne form for diskriminering på arbejdsmarkedet vender Kristeligt Folkeparti sig imod.

Spørgsmålet om manglende organisationsfrihed viser, hvilken enorm betydning man tillægger de kollektive menneskerettigheder i forhold til de individuelle menneskerettigheder. Det, som arbejdsmarkedets parter har aftalt i overenskomster, tillægges større betydning end den enkelte persons rettigheder, og det understreger betydningen af at begrænse de toneangivende fagforeningers og arbejdsgiverforeningers magt på området.

Da Kristeligt Folkeparti er medforslagsstiller, går vi naturligvis ind for forslaget.

Kristian Jensen (V):

Allerede i morgen kan denne debat være rykket ud af vore hænder og diskussionen være tilendebragt med et resultat, der giver større frihed på arbejdsmarkedet. Allerede i morgen kan den gamle uvane med at tvinge personer til at være medlem af foreninger, de ikke ønsker medlemskab af og grundlæggende er uenige med, være forbi, for i morgen afsiger Vestre Landsret dom i sagen mellem Mogens Sørensen og FDB om brugen af eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked.

Når vi som forslagsstillere ikke bare har lænet os tilbage og afventet den juridiske dom, skyldes det, at Vestre Landsret allerede én gang i år har behandlet en lignende sag mellem Hans Henrik Jensen og Novodan A/S. I denne sag har Vestre Landsret noteret sig de nyeste vurderinger af menneskerettighedskonventionens artikel 11, som tager afstand fra brugen af eksklusivaftaler, og retten slutter sin udtalelse således:

»Under hensyn til de vidtrækkende konsekvenser, en underkendelse eller en begrænsning af mulighederne for at indgå eksklusivaftaler må antages at få på det danske arbejdsmarked, finder Landsretten, at det i givet fald bør overlades til lovgivningsmagten at tage stilling.«

Da regeringen endnu ikke har taget skridt i den retning, som Vestre Landsret har opfordret til, har vi nu taget initiativet og vil sætte fokus på denne plet på det danske arbejdsmarked og på vores overholdelse af de internationale konventioner.

Ideen bag dette beslutningsforslag er, at det ikke er begrænset til eksklusivaftalerne, men gælder alle de forhold på arbejdsmarkedet, hvor enkeltpersoner, selvstændige eller virksomheder bliver chikaneret af andre på grund af deres medlemskab eller især deres manglende medlemskab af bestemte foreninger.

I en tid, hvor monopoler nedbrydes og særrettigheder fjernes, er eksklusivaftalerne og deres lige et levn fra gamle dage. For hundrede år siden havde vi brug for en stærk lov for at sikre arbejdstagernes ret til at være medlemmer af en fagforening på trods af arbejdsgiverens ønske. I dag har vi lige så hårdt brug for en stærk lov, der sikrer arbejdstagernes ret til at stå uden for de fagforeninger, der stadig benytter sig af tvang til at skaffe sig medlemmer.

Erkendelsen af, at tiden da også er løbet fra udnyttelsen af en dominerende stilling, har også bredt sig til dele af fagbevægelsen. Det er blevet forsøgt at drysse lidt sukker på eksklusivaftalernes syrlige bolsche ved at lave en pseudoordning med kuponer, som angiveligt skulle forhindre, at tvungne medlemmer nu også skulle tvinges til at betale bidrag til politiske organisationer, som de ikke sympatiserer med, og hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet har gentagne gange stået heroppe og har proklameret, at ingen tvinges til at betale til en politisk bevægelse, man ikke er enig med.